

vivšího se družstva však tomuto nezbytnému požadavku nevyhovují. Tak v odstavci a) čl. 2 jest vložena věta: »... prostřednictvím členů s divadelní výchovou, resp. . . .«, která by připouštěla výklad, že členy mohou býti i osoby, jichž povolání nemá se scénou pranic společného. V odstavci c) jest pomýšleno na divadelní agenturu v souvislosti s provozováním scény. Také toto ustanovení jest příliš povšechné a nezdůrazňuje, že jde o agenturu jen v rámci vlastních potřeb scény. V odstavci d) mluví se o výrobě a prodeji divadelních potřeb a dekorací pro vlastní scénu. Nelze si dobře představit, jak je míněno, že totéž družstvo vyrábí, ale zároveň také prodává divadelní potřeby a dekorace pro vlastní scénu, tedy sobě. I tu by byl možným výklad, že prodej vlastního výrobku má sloužiti potřebám vlastní scény jen prostředech, tak že by vyrobené divadelní potřeby a dekorace mohly býti prodávány i jinam a jen zisk by připadl vlastní scéně. Nesrovnatelným se zásadou svrchu vytčenou jest posléze i čl. 4. stanov, podle něhož mohou nabýti členství i osoby, jež svým povoláním mají vztah k účelu družstva, tedy nejen spisovatelé a umělci a výjimečně docela i osoby jiné, tudíž bez rozdílu povolání. Právem tedy nižší soudy nevyhověly žádosti za zápis družstva do společenstevního rejstříku.

Čís. 9068.

Likvidatoři společenstva jsou povinni, podati k rejstříkovému soudu žádost za zápis ustanoveného nuceného likvidátora podle zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n. s připojením prvopisu neb ověřeného opisu dekretu ministerstva obchodu, podle kterého byl nucený likvidátor ustanoven, a soudem neb notářem ověřeného znamenání likvidační firmy nuceným likvidátorem.

I v období likvidačním musí býti společenstvo nejméně každého druhého roku revidováno. Na tom nemění nic, že společenstvo jest předloženo, ani že likvidaci provádí nucený likvidátor na základě zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, R I 381/29.)

Rejstříkový soud vyzval v rejstříku společenstevním zapsané, valnou hromadou nákupního a prodejního družstva československých přádelen bavlny zvolené likvidátory, jakož i nuceného likvidátora ve smyslu zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n., by do čtrnácti dnů podali řádnou žádost za zápis ustanoveného nuceného likvidátora s připojením prvopisu neb ověřeného opisu dekretu ministerstva obchodu, podle něhož nucený likvidátor byl ustanoven, a soudem neb notářem ověřeného znamenání likvidační firmy nuceným likvidátorem, poněvadž tento jest podle cit. zák. v této funkci veřejným orgánem, nastupujícím ve veškerá práva likvidátorů zvolených valnou hromadou (§ 1 a 3 cit. zák.), tedy také orgánem oprávněným k zastupování a znamenání společenstva, jenž má býti zapsán do rejstříku společenstevního.

(§ 42 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.). Dále vyzval jmenované likvidátory, by v téže lhůtě zaslali na soud zálohu 5000 Kč na útraty revise společenstva, poněvadž podle § 1 zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. má každé společenstvo i v období likvidačním nejméně každého roku býti revidováno a toto společenstvo bylo posledně revidováno v době od 21. prosince 1925 do 18. ledna 1926 tak, že dvouleté období již uplynulo. Okolnost, že likvidaci provádí vnucený likvidátor na základě zvláštního, shora citovaného zákona, že týž jest zodpovědným ze své činnosti podle § 1 cit. zák. ministru obchodu, ani že společenstvo jest ke dni 31. prosince 1928 předluženo 34,225.000 Kč, nemění nic na kategorickém předpisu § 1 zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák., podle něhož má hospodaření každého společenstva nejméně každého druhého roku býti revidováno, poněvadž zákon čís. 408 z r. 1922 sb. z. a n. neustanovuje nic o tom, že provádění revise zákonem čís. 133 z r. 1903 ř. zák. předepsané v tomto případě odpadá a mimo to funkce likvidátorů valnou hromadou zvolených dále trvá, zejména také ve smyslu § 3 (2) cit. zák. čís. 408. Z toho důvodu nelze výkon revise odkládati na dobu, až bude proveden zákon čís. 408 z r. 1922, což může ještě vyžadovati delší doby, než do konce roku 1929. Rozkladu rejstříkového soudu usnesením ze dne 8. března 1929 nevyhověl. Důvody: Podle § 41 a násl. zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. nastupují likvidátoři v období likvidačním na místo představenstva a mají proto, mimo jiná, též práva a povinnosti jako představenstvo, tudíž také povinnost podle § 16 cit. zák. každou změnu v osobách likvidátorů soudu rejstříkovému opovědět a předpisům zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák., pokud jde o revisi hospodaření družstva, vyhovět. Má tedy povinnost tu i vnucený likvidátor ustanovený ve smyslu zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n., jenž spolu s ostatními likvidátory likvidaci společenstva provádí a ohledně něhož platí všeobecné předpisy zákona společenstevního, poněvadž zákon čís. 408 z r. 1922 v tom směru nestanoví výjimky. Z moci úřadu soud rejstříkový zápis vnuceného likvidátora do rejstříku společenstevního vykonati nemohl, poněvadž to právě řečeným zvláštním zákonem nařízeno není, ale soud rejstříkový pokládá v zájmu důvěry ve veřejnou knihu za nutné, by vnucený likvidátor byl zapsán do společenstevního rejstříku, jelikož má podle § 8 zák. čís. 408 z r. 1922 dalekosáhlé právo vydávati ukládací platební příkazy a nastupuje podle § 3 téhož zák. v určitém směru ve veškerá práva volených likvidátorů, tedy na místo nich, což bez příslušného zápisu by z rejstříku patrně nebylo tak, že by stav rejstříkový neodpovídal skutečnému stavu. Tento základní požadavek společenstevního rejstříku jakožto knihy veřejné nemůže býti nahrazen skutečností, že ustanovení vnuceného likvidátora bylo v úředních listech uveřejněno. Odkládati výkon revise přes dobu § 1 zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. stanovenou, t. j. prodlužovati zákonnou lhůtu přes nejzazší její hranici (nejméně každého druhého roku!) soud rejstříkový není oprávněn, a upustiti od výkonu revise vůbec z toho důvodu, že schodek 34 milionů by se o útraty revise (1000—5000 Kč) zvýšil, tedy upustiti

z toho důvodu od zachování výslovného předpisu zákonného, nelze. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Ke správným stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení, jakož i usnesení ze dne 8. března 1929, kterým rozkladu se stížností spojenému nebylo vyhověno a na kteréž se rekurentka odkazuje, dodává se jen ještě toto: Vnucený likvidátor ustanovený podle § 1 zákona ze dne 20. prosince 1922 čís. 408 sb. z. a n. nastupuje podle § 3 cit. zák. ve veškerá práva likvidátorů družstva ustanovených podle §§ 41 a násl. zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., pokud jde o rozprodej zásob bavlny a z ní zhotovené přize, jakož i o vymáhání pohledávek družstva ve smyslu § 1 (3) cit. zák. Pokud se týče zápisu vnuceného likvidátora do rejstříku společenstevního, nemá cit. zák. žádného ustanovení a platí tu tedy všeobecné předpisy o opovědi likvidátora k zápisu do obchodního rejstříku. Z moci úřední rejstříkový soud zápis provésti nemůže a může se tak s hlediska § 2 min. nař. ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. zák. státi jen na příslušnou opověď účastníků a právem proto žádá rejstříkový soud, by likvidátoři podali řádnou žádost o zápis vnuceného likvidátora s připojením prvopisu neb ověřeného opisu dekretu ministerstva obchodu, podle kterého vnucený likvidátor byl ustanoven, a soudem neb notářem ověřeného znamenání firmy vnuceným likvidátorem. Podle § 1 zák. ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. musí každé družstvo nejméně v každém druhém roce býti revidováno a to i tehdy, když jest v likvidaci. Poněvadž družstvo, o něž jde, bylo posledně revidováno v době od 21. prosince 1925 do 18. ledna 1926, uplynulo již dvouleté období k revisi a jest proto nutno, by toto družstvo opět bylo podrobena revisi. Právem proto žádá rejstříkový soud na likvidátorech, by zaslali zálohu 5.000 Kč na útraty revise společenstva, to tím spíše, poněvadž při nedostatku zákonného zmocnění soud rejstříkový není oprávněn odkládati výkon revise přes dobu § 1 zákona ze dne 10. června 1903 čís. 133 ř. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud, prozkoumav spisy, neshledal, že napadené usnesení rekursního soudu, potvrzující usnesení soudu rejstříkového, jest ve zřejmém rozporu se zákonem neb se spisy, aneb že je stíženo zmatečností. Vzhledem k vývodům dovolací stížnosti jest dodati ještě toto: Zákon ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n., týká se jen zřízení vnuceného likvidátora pro rozvrh bavlny a bavlněné přize, zakoupené na státem zaručený úvěr. V tomto směru vytyčuje sice přesně úkol vnuceného likvidátora (§ 1 třetí odstavec) a upravuje rozsah jeho pravomoci, zejména se zřetelem k právům likvidátorů ustanovených podle §§ 41 a násl. zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jinak však se nedotýká obecných předpisů o výdělkových a hospodářských společenstvech, tedy ani zákona družstevního čís. 70/1873, ani zákona o nucené revisi společenstev ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. Nemůže míti

tudíž zvláštní opatření po rozumu zákona čís. 408/1922 vliv na zákonem předepsané periodické revise družstva ve smyslu § 1 zák. čís. 133/1903, zvláště když podle čtvrtého odstavce tohoto zákona jest revisi provést i za likvidace. Není tu podmínek § 16 zákona ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno.

Čís. 9069.

Advokát, davší za odměnu radu, ručí i za nedopatření. Pokud šlo o nedopatření advokáta, nikoliv jen o jeho mylný právní názor.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, R I 383/29.)

Firma B. domáhala se na žalovaném advokátu Dr. H-ovi náhrady škody, tvrdíc, že žalovaný v době, kdy byla žalobkyně ve vyrovnání, převzal její zastoupení, radil jí a provedl za ni jednání, která měla v zápětí oživení celé pohledávky firmy K. a i další škodu, ježto prý žalovaný určil za den splatnosti kvot 12. srpen 1925, ač splatnost jich nastala již 5. srpna 1925, a složil za žalobkyni peníze k soudu, ač tu nebylo pro to zákonných podmínek § 1425 obč. zák. Žalobní nárok na náhradu škody opírala žalobkyně o §§ 1299, 1300 obč. zák. *Procesní soud první stolice* neuznal žalobní nárok důvodem po právu. *Dovolací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji, vyčkaje pravomoc, znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Soud procesní zjistil, že firma B. skutečně před 15. červencem 1925 svěřila žalovanému Dr. H-ovi jako právnímu zástupci provedení jejího soudního vyrovnání, že Dr. H. v této věci byl právního názoru, že první splátka vyrovnací kvoty jest splatnou dne 12. pokud se týče 13. srpna 1925, a že také splátky pro firmy K., T. a F. na první kvotu jako právní zástupce žalobkyně skládal k soudu. Rovněž zjistil první soud, že ve sporu č. j. Ck I 64/25, v němž žalovaný právně zastupoval žalující firmu, bylo právoplatně rozhodnuto, že ve vyrovnání firmy B. nastala splatnost první 4% kvoty dnem 5. srpna 1925, a že pro složení této kvoty pro firmy K., T. a F. k soudu do uschování nebylo zákonných podmínek podle § 1425 obč. zák., a že toto složení k soudu nemělo právní účinky placení podle § 1412 obč. zák. Nezaplacením kvoty splatné dne 5. srpna 1925 nastaly následky zmatečnosti vyrovnání podle § 57 vyr. ř. a čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. Pro zažalovanou náhradu škody žalobkyně nejhlavnější jest ve sporu otázka složení peněz k soudu, jež se stalo společně s kvotami jiných dvou věřitelek firmy T. a F. podle zjištění prvního soudu částkou 8.253 Kč 36 h dne 14. srpna 1925 a částkou 4.563 Kč 72 h dne 17. srpna 1925, ježto jen toto složení kvoty k soudu, tedy nezaplacení první vyrovnávací kvoty věřitelce firmě K. přímo do lhůty, mělo v zápětí, že tato firma pro oživení své pohledávky vedla na žalobkyni exekuci, a že tato zase podala žalobu opoziční, jak tvrdí, k radě žalovaného, o niž pak spor ve všech třech soudních stolicích byl proveden bezúspěšně. Upozorňovala totiž firma K. v dopisech ze